

„Dva „zmařené“ ročníky cyklotrampu-to opravdu hodně bolelo. Nejprve zradilo zdraví mne,další rok nám v den odjezdu omarodil pes a my museli zůstat doma.Bohužel,osud tomu tak chtěl a my se mohli těšit z toho,že jsme mu mohli zachránit život....Jako spoluzakladatelé této tradiční sportovně společenské akce jsme si cyklotramp 2022 už opravdu nechtěli nechat ujít a tak tomu podřizujeme i letošní přípravu. S náležitým předstihem objednááme chatičku v kempu,v trénincích to nepřeháním jezdím méně a opatrněji abych si nerozbil hubu,dodržuji hygienu,nehádám se s manželkou když pracuje s nožem.Také kolům se dostává náležitá péče a psa přikrýváme na noc dekou.... A tak jsme se dočkali.Po třech letech opět v partě na cyklotrampu. Tradičně přijíždíme o den později za čelem cirkusu který tentokrát postavil své šapito v Hamru na Jezeře. Jsme tu téměř všichni z tradiční sestavy jezdící již 30 let,a pak dalších několik desítek cyklistů hlásících se ke koberovskému cyklotrampu. Pořádná banda,hodně přes 70 lidí-překonává rekord v účasti z Panistávky u Žirovnice. Terény,krajina i příroda jsou zde cyklistice zaslíbené,nabízejí zajímavé trasy v rovinách i kopcích. Stále naražený sud a hospoda vzdálená 100 m jsou zárukou toho, že by k dehydrataci a strádání hladem dojít nemělo. Hltat kilometry do okolí se rozjíždíme v menších skupinách ,ve dvojicích i jednotlivě dle zájmu a výkonnosti ,včetně kapacity baterií provozovatelů elektrokol. Náš rodinný tým -manželka a já jezdíme od chvíle kdy se žena stala majitelkou elektrokola spolu ve dvojici.Má to své výhody i nevýhody. O výhodách se zmiňovat nebudu a o nevýhodách pomlčím.V každém případě to bývá často adrenalin a nezapomenutelný zážitek zejména pro ženu.Přiznávám se,že volbou délky a náročností trati se mi málo kdy, lépe řečeno téměř dosud nikdy nepovedlo odhadnout její síly a schopnosti zvládat některé členitější úseky trati.Za svou nesoudnost a neuvážlivost bývám častým terčem její kritiky i když na řadě problémů vinu nenesu. A tak stejný scénář měly i letošní společné cyklistické toulky v okolí Hamru na Jezeře.Jen pro ilustraci se s Vámi rád podělím o to jak probíhá takový společný výlet na kole s manželkou u Nováků. První den pobytu vyrážíme do neznáma.Jedeme naslepo, bez mapy-systém ukazatel napoví . Až do Mimoně bez problému, máme to najeto s dětmi o loňském výletu.Již v Mimoni si ale připadáme jako mimoni. Kličkujeme městem a hledáme výpadovku na Hradčany.Když potkáváme šoféry s blikajícími dálkovými světly s vytřeštěnýma očima plácající se do čela zjišťujeme že s pohybujeme jednosměrkou proti koloně jedoucích vozidel Takže první menší adrenalin.Zastavujeme,ale není koho se zeptat kudy,

je to tu samý cikán a neodsunutý Rus.Naštěstí si vzpomínám,že když jsem se tu před lety vyskytoval také na kole jel jsem tehdy okolo páchnoucí kafilérky.A protože nám jsou povětrnostní podmínky příznivě nakloněny,vyjíždíme z města neomylně správným směrem,tedy proti větru.

Přijíždíme do Hradčan a na hrázi rybníka přemýšlíme kudy Rozcestník nabízí několik možností.Vzhledem k tomu že bychom na trase rádi poobědvali,nabízí se nám asi 8 km vzdálené Kuřivody jako možnost realizace této potřeby.Takže po zelené směr Kuřivody-pro dnešní den osudové rozhodnutí. Zpočátku je to vcelku ucházející panelová cesta okolo polorozbořených vojenských oběktů,ale všeho dočasu.Dostáváme se totiž-ne moji vinou do prostoru rozsáhlé lesní těžby-do tankodromů způsobených těžkou lesní technikou plnou kaluží neznámé hloubky,na cestu kde jen malé ostrůvky mezi loužemi určují směr cesty-cesty již neznačené neboť stromy na kterých by značky měly být již po těžbě nexistují.Motáme se tu z jedné strany kaluže na druhou,nevěda že jedeme správně.Dobrých pět kilometrů a nic lepšího. Jedeme,tlačíme přenášíme-boty plné vody.Žena mne nechválí a při komunikaci se mnou používá neslušná slova která cedí skrze zaťaté zuby. Po hodinové bitvě s terénem přichází konečně sjízdný úsek dokonce značený zelenou barvou.Cesta se však postupně zužuje až je to jen pěšinka uprostřed buše na mačetu.Ostužiní a větve v obličejí nás sundávají z kola.Když jsme prorazili poslední úsek křovím,ocitáme se 30 m od paneláku.Doufáme že Kuřivody.Áno Kurivody-ujist'ujeme se dotazem na snědého obyvatele vyhlížejícího z okna.Odpověď na náš další dotaz kde je tady hospoda už nás ale netěší-hospoda v Kuřivodech není,len tam hore v kulturáku prodejna potravin.Zaplat' pánbů za to .Proplétáme se omšelou betonovou šedí paneláků ke kýžené budově a vybavují se nám dokumenty z oblasti havarované elektrárny v Čerobilu Konečně stojíme před betonovou obludou tipického ruského kulturního zařízení viděnou ve filmech se vstupem po širokém schodišti.Nechávám manželku střežit kolo neboť se nedaleko povaluje v parku parta opilců vybavená poloprázdnými lahvemi,příčemž ubylý alkohol v lahvích v nich ubíjí poslední zbytek mozkových buněk.Z těch střízlivých je tam navíc víc barevných občanů kterým smíme od jist doby říkat romové. Vnikám do nitra budovy a postupuji temnou chodbou kde není téměř vidět.Chodba se několikrát lomí do pravého úhlu a odbočují z ní další neosvětlené tunely.Vykopnuté dveře,nápisy v azbuce ,puch.Opatrně volám do tmy“ Je tady někdo“!Odpovědi se mi nedostává ale nepatrný záblesk světla mne vede dál až do avizované prodejny.Zde za pultem obklopeným bednami kořalek a piva objevuji ve svitu jedné žárovky zavěšené na kabelu od stropu zdatného třicetikilového Vietnamce který se zdá

být mou přítomností také vyděšen. Ke koupě tam mimo zmiňovaného chlastu téměř nic není a nebo není vidět, připadám si jako v jeskyni.

V sortimentu piv tu má pouze gambrinuse, ale žízeň je velká a svěrače to snad vydrží. Odcházím před budovu a na dálku 30 metrů informuji ženu o stavu věcí a pokud něco chce že se tam vrátím a přinesu. Nic nechce, je našťavaná a odchází se skrýt do stínu pod stromy někam za roh. Zdáлки pak na mne rozezleně volá Jestlipak jsi koupil alespoň mapu ať se to nemotáme po lesích jako vítr v bedně. Tak tady mapu určitě nemají, to bys musela vidět uvnitř odpovídám hlasitě se smějíc její nevědomosti. K mému údivu se z parku oddělil od skupiny zevlujících jeden muž středního věku došel ke mně a povídá "Pán chtít mapu, já mít já přinesu" a odběhl do budovy. Zakrátko se objevil i s otrhaným dokumentem. Ano byla to mapa, ale bohužel pro nás nepoužitelná v měřítku ve kterém na ní byla patrná města od Brna po Cheb. Děkuji za ochotu s vysvětlením, že nám tu může posloužit pouze na utření po vykonání potřeby pouštím se do gambáče na schodech do kulturáku. Mám už vypito půl lahve a nevěřím vlastním očím a uším. Stojí přede mnou, promiňte mi, nejsem rasista tři cikánky neurčitého věku a žadoní: "Pane nekoupil by jste nám frisko? Nám ho nechtějí prodat.

Jak jsem řekl, nejsem rasista, děvčata pekná vospělá, tož kúpil!

Mám tu ale kolo a manželka je tamhle za rohem já ji ho tam odvezu.

Ale pane to nemusíte my Vám ho pohlídáme zní milá odpověď. Tó víš, jděte do říti-pomyslel si starý muž při představě že půjde do kempu na Hamr pěšky, a stal se z něj během chvíle také rasista.

Naše společné cestovní příběhy nekončí často šťastným prozřením jako v tomto případě. V nedobré vzpomínáme na singltrek v Hejnicích, přežili jsme povodeň na Šumavě, krupobití v Českosaském Švýcarsku i Brožka za souseda v kempu. Z toho letošního si odvážíme pouze ponaučení
Do Kuřivod na oběd NIKDY !

Aby byla má krátká vzpomínková skeč na letošní cyklotrmp úplná, musím v závěru pozitivního hodnocení uvést, že se mi podařilo odšlapat i královskou etapu v délce 108 km solo jízdou Lužickými Horami a splnil stanovené cíle. Pro úplnost nemohu opomenout ani to, že jsem tu ve čtyřlůžkové chatě zůstal sám, sám opuštěný od ženy která musela plánovaně odjet, sám s několika čínskými polévkami a čtyřmi lahvemi vína a slivovice v lednici...

No, byl to těžký závěr.